

De Telegraaf

Column: Huub van Zwieten - 16 jun 07

Lichtjes in je ogen

Ik ontmoette een man van middelbare leeftijd, tijdens een van mijn seminars. Hij was succesvol geweest in wat hij deed, had de juiste stappen weten te maken in zijn loopbaan waardoor hij inmiddels een hoge managementfunctie bekleedde. Met status, financiële vrijheid en boeiend werk, was hij aangekomen op een punt waarop velen hem benijden. Een mooie baan, een prachtig huis, een gelukkig huwelijk. Niets op aan te merken. Sterker nog: petje af, zo was de algemene reactie op zijn verhaal. De man had zijn schapjes op het droge; hij leek misschien enigszins moe en uitgeblust, maar over het algemeen redelijk tevreden. Veel mensen vroegen zich dan ook wat hem bracht op een seminar over het creëren van je droombaan en het leven van je dromen.

Waar hem de kneep zat werd echter overduidelijk toen we aangekomen waren in het seminar-deel waarin je je dromen en wensen concreet maakt en gaat visualiseren hoe dat ideale leven eruit ziet. In dat deel stellen de deelnemers zich voor wie ze zouden zijn als hun dromen zijn gerealiseerd zijn, en hoe dat ideale leven voelt. Als je in een oefening een gefingeerde reunie met elkaar naspeelt en jezelf voorstelt dat je vanaf 2012 terugkijkt naar de dag van vandaag, mag je je even voelen alsof je je dromen hebt gerealiseerd.

En dat is voor velen een bijzonder ervaring!

Zo ook voor de man uit mijn ontmoeting. In zijn ideale leven was hij freelance fotograaf. Een leven vol avontuur, ondernemerschap, schoonheid en innerlijke rust. Een perspectief wat hem letterlijk tot iemand anders maakte toen hij erover vertelde. De andere deelnemers zagen iemand die ze de hele dag nog niet hadden gezien. Een persoon die vol passie, vuur en enthousiasme vertelde over dat wat hem bezig hield en waar hij zijn dagen mee vulde. Het was iets waar hij al zo lang van droomde, dat het idee van de realisatie van die droom hem in vuur en vlam zette. Van de uitgebluste, vermoeide middelmatige man was geen spoor meer te bekennen.

Ik vind het bijzonder dat mensen van het ene op het andere moment kunnen veranderen als het ineens gaat over iets wat hun passie heeft, waar ze zich bij betrokken voelen. Het lijkt alsof er een ander persoon tegenover je staat wanneer het gaat over iets waar hij of zij echt zijn hart aan heeft verpand. Volgens mij zijn mensen minimaal tien keer zo gemotiveerd, productief, onderscheidend en interessant rondom onderwerpen en werkzaamheden die aansluiten bij hun persoonlijke passie.

Zou 't dan geen goed idee zijn als meer mensen gewoon echt van hun hobby hun werk zouden maken?